

Тема 3

КРАЇНИ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ

§ 10 / Особливості суспільно-політичного та економічного розвитку країн Західної Європи в другій половині ХХ — на початку ХХІ ст.

- Які країни Західної Європи під час Другої світової війни виступали на боці антигітлерівської коаліції, а які — на боці Німеччини?
- Чи існувало в Європі до Другої світової війни таке явище, як інтеграція?

1. «План Маршалла» та відбудова економіки.

Понад п'ятдесят років тому, коли Європа лежала в руїнах, уряди її країн перебували на межі банкрутства, а мільйони європейців потерпали від голоду та спостерігали, як на континент насувається «холодна війна», Сполучені Штати започаткували справу історичної ваги.

5 червня 1947 р. державний секретар США *Джордж Маршалл* проголосив із трибуни Гарвардського університету проєкт, що увійшов в історію під назвою «план Маршалла». Його мета полягала у використанні американських ресурсів та європейських ноу-хау для відбудови європейської економіки, забезпечення від голоду та захисту країн, яким загрожував комуністичний наступ.

Кремлівські політики засудили «план Маршалла» як акт імперіалізму, спрямований на поневолення Європи. Деякі політики в Західній Європі були переконані, що нова американська ініціатива — це цинічна спроба відкрити європейський ринок для американського експорту і, можливо, здобути контроль над європейськими справами. Натомість у Конгресі США були незадоволені, що це ще один благодійницький проєкт, який призведе Сполучені Штати до банкрутства.

76

Джордж Маршалл

Однак час довів, що численні критики не мали рації, а нині «план Маршалла» вважається одним із найвидатніших досягнень американської зовнішньої політики у ХХ ст.

Згідно з прийнятим рішенням, західноєвропейським країнам, які погодилися взяти участь у цьому трансатлантичному проєкті, протягом чотирьох років було надано 13,15 млрд доларів. Це становило 5 % від валового національного продукту США. Нині такий відсоток ВВП означав би 350 млрд доларів. Витрати були величезними, а результати — уражаючими.

Сполучені Штати надали допомогу багатостраждальній Європі в надзвичайно складний для неї час.

Держави, що отримали допомогу
за «планом Маршалла»

Рівень європейського промислового виробництва становив лише незначну частину довоєнного, а запаси твердої валюти були майже вичерпані. Мешканці континенту, де гостро бракувало вугілля, електроенергії та газу, важко пережили найсуворішу за понад півстоліття зиму. Попереду було засушливе літо.

Виробництво харчових продуктів скоротилося до найнижчого у XX ст. показника, через що була запроваджена карткова система. Національні валюти знецінилися; голод став поширеним явищем. «Мільйони людей у містах повільно вмирають від голоду», — повідомив високопосадовець із державного департаменту США, повернувшись із поїздки до Європи.

Сполучені Штати запросили до участі в реалізації плану всі європейські держави. «Наша політика спрямована не проти якоїсь держави чи доктрини, а проти голоду, злиднів, відчаю та хаосу», — сказав Дж. Маршалл. Запрошення прийняли Австрія, Бельгія, Велика Британія, Данія, Франція, Німеччина, Греція, Ісландія, Ірландія, Італія, Люксембург, Нідерланди, Норвегія, Португалія, Швеція, Швейцарія, Туреччина.

СРСР не прийняв запрошення, а Польща та Чехословаччина, які висловили зацікавленість щодо участі в «плані Маршалла», під тиском Кремля мусили відмовитися від неї. **3 квітня 1948 р.** план був затверджений Конгресом США, після чого його почали втілювати в життя.

«План Маршалла» відрізнявся від звичайних програм іноземної допомоги. Сполучені Штати надавали гроші, але право вибору проектів для фінансування та їх менеджмент залишалися за європейцями.

Чотирирічний термін, визначений для реалізації плану, був довільним, і після його закінчення економічне відродження не завершилося. Однак промислове та сільськогосподарське виробництво досягло значно вищого рівня, аніж передвоєнний, а валовий національний продукт у декілька разів перевищив вартість плану.

Було взято під контроль інфляцію та відновлено довіру до національних валют. Деякі ширші завдання, зокрема усунення торговельних бар'єрів і звільнення Європи від залежності, пов'язаної з отриманням допомоги, також були частково реалізовані.

Європа з вдячністю та захопленням ушанувала Америку. Британський історик А. Тойнбі назвав «план Маршалла» «визначним досягненням нашого часу», важливішим, аніж відкриття атомної енергії. Вінстон Черчилль охарактеризував його як «найбезкорисливіший акт в історії», а Дж. Маршалл казав, що це «майже диво».

2. Інтеграційні процеси в Європі наприкінці XX — на початку XXI ст. Вступ України до Ради Європи.

Ще в 1947 р. виникли перші міжнародні економічні організації країн Західної Європи. У липні 1947 р. в Парижі на нараді представників 16 європейських держав був створений Комітет європейського економічного співробітництва, який розпочав свою роботу в напрямі реалізації «плану Маршалла».

Європейська економічна інтеграція великою мірою залежала від подолання суперечностей між Францією та Німеччиною, які за останні 70 років тричі воювали одна з одною. Міністр закордонних справ Франції Робер Шуман дійшов висновку, що кращий спосіб уникнення нової війни — це об'єднання сталеливарної та вугільної промисловостей обох країн, що унеможливило б таємне

виробництво озброєнь («план Шумана»). Одночасно можна було підвищити ефективність цих галузей. У травні 1950 р. відбулося об'єднання виробництва сталі й вугілля Франції та ФРН. У **квітні 1951 р.** до них приєдналися Італія, Бельгія, Нідерланди та Люксембург, які разом із ФРН та Францією підписали в Парижі *Договір про створення Європейського об'єднання вугілля та сталі (ЄОВС)*.

У 1957 р. були створені ще дві міжнародні організації. *Європейське товариство з атомної енергії (Євроатом)*, покликане об'єднати зусилля його членів у сфері ядерних досліджень і використання ядерної енергії, та *Європейське економічне співтовариство (ЄЕС)*, відоме під назвою *Спільний ринок*. **25 березня 1957 р.** 6 держав – ФРН, Франція, Італія, Бельгія, Люксембург і Нідерланди – підписали у Римі договір про створення ЄЕС.

Метою створення цієї міжнародної організації було посилення позицій європейської економіки на світовому ринку за допомогою координації економічної політики її членів. У 1961 р. до ЄЕС намагалася приєднатися Велика Британія, проте її вступ був двічі заблокований президентом Франції Ш. де Голлем. Приєднання Великої Британії до ЄЕС відбулося в 1973 р. разом із Данією та Ірландією.

У 1981 р. до ЄЕС була прийнята Греція, у 1986 р. – Іспанія та Португалія, а в 1995 р. – Австрія, Фінляндія та Швеція.

На межі 1990-х років інтеграційні процеси в Європі прискорилися. Підготування нової інтеграційної угоди тривали приблизно три роки. **7 лютого 1992 р.** в нідерландському м. Маастрихті, на перетині кордонів Нідерландів, Бельгії та ФРН, міністри закордонних справ і міністри фінансів країн-членів ЄЕС (Бельгії, Данії, Люксембургу, Нідерландів, Іспанії, Італії, Ірландії, Португалії, Греції, Франції, Німеччини, Великої Британії) підписали *Договір про Європейський Союз (Маастрихтська угода)*, який мав на меті поетапну трансформацію ЄЕС у новий економічний, валютний, а в перспективі – політичний Європейський Союз. Прийнята програма довгострокового стратегічного розвитку Європи передбачала: запровадження єдиної валюти – *євро*, часткову відмову від суверенітету у сфері зовнішньої та військової політики, розширення прав основних інституцій Європейського Союзу – Ради міністрів Європарламенту, Комісії європейських товариств, збільшення наднаціональних повноважень ЄС у соціальній політиці, охороні навколишнього середовища, промисловості, культурі, охороні здоров'я. Не заперечувалася можливість створення єдиного євроуряду.

Маастрихтський договір – один із найважливіших правових актів в історії ХХ ст., є логічним продовженням понад 40-річної історії євроінтеграції. На початку ХХІ ст. Європейський Союз значно розширив свій склад. У 2004 р. членами цієї міжнародної організації стали ще 10 країн: Польща, Чехія, Угорщина, Кіпр, Латвія, Литва, Естонія, Мальта, Словаччина, Словенія, а в 2007 р. до ЄС приєдналися Болгарія та Румунія.

Будинок Європарламенту
в м. Брюсселі. Бельгія

**З виступу президента Чехії Вацлава Гавела в
Аахені 15 травня 1996 р.**

Я знаю, що ані Європейський Союз, ані Північноатлантичний договір не можуть за одну ніч відчинити двері для всіх тих, хто прагне до них приєднатися. Що з упевненістю вони можуть зробити, поки не пізно — це дати всій Європі, яка вбачається сферою спільних цінностей, запевнення, що вони не є закритими клубами. Вони повинні сформуванати чітку та детальну політику поступового розширення, що має не тільки свій розклад, а й пояснює логіку цього розкладу.

• Чому Чехія та інші держави Центральної та Східної Європи активно прагнули вступити до ЄС та НАТО?

Уже готовий до запровадження зразок європейського паспорта, розглядається питання про європейське громадянство. Затверджена Хартія основних соціальних прав — перелік мінімальних умов, згідно з якими, люди, що переїжджають з однієї країни ЄС до іншої, зберігають свої права. Найактивнішими поборниками поширення інтеграції на політичну сферу виступають ФРН та Франція, які висувають гасло «Батьківщина—Європа», тоді як Велика Британія, Нідерланди та французькі націоналісти висловлюють заперечення проти швидких темпів інтеграції та підтримують формулювання Ш. де Голля «Європа Батьківщин». ЄС налагоджує тісні контакти з іншими регіональними організаціями, має угоди з асоційованими членами — країнами Африки, Ізраїлем, країнами Східної Європи та стає дедалі важливішим чинником світової політики.

У 2007 р. був підписаний Лісабонський договір, який започаткував існування нового ЄС. Нині до організації входять 27 членів. Система установчих документів нового ЄС відображає концепції, висунуті Президентом Франції Н. Саркозі. Перший короткий установчий документ ЄС — Договір про Європейський Союз (55 статей). Другий повний документ — Договір про функціонування Європейського Союзу (358 статей). Місце та дати підписання Договорів не змінилися. Тому Договір про Європейський Союз має назву «Маастрихтський договір 1992 р.» у редакції Лісабонського договору 2007 р., а Договір про функціонування ЄС — «Римський договір 1957 р.» у редакції Лісабонського договору 2007 р.

Нині в Європарламенті налічується 751 депутат (замість 785, які були в 2004–2009 рр.). Депутати Європарламенту обираються за квотами, які залежать від кількості населення країни. Найменша квота — шість депутатів, найбільша — 96 (нині її має Німеччина). Серед дев'яти керівників Європарламенту — три жінки.

Іншою впливовою європейською організацією є Рада Європи (РЄ) — міжнародна міждержавна організація, створена 5 травня 1949 р. в Лондоні. Країнами-засновницями РЄ стали: Бельгія, Велика Британія, Данія, Ірландія, Італія, Люксембург, Нідерланди, Норвегія, Франція. Головні органи РЄ — Комітет міністрів закордонних справ країн-членів Ради Європи та Консультативна парламентська асамблея. Комітет на основі принципу одностайності виробляє політичні рекомендації урядам країн-членів Ради Європи, які підлягають ратифікації парламентами. Консультативна парламентська асамб-

ля РЄ обговорює та ухвалює більшістю голосів рекомендації Комітету міністрів закордонних справ. У роботі Асамблеї від кожної країни-учасниці РЄ обов'язково беруть участь і представники парламентської більшості, і делегати від опозиції. При Раді Європи функціонують:

- Європейська комісія з прав людини;
- Європейський суд із прав людини;
- Європейський центр молоді;
- Європейський молодіжний фонд;
- Інформаційний центр охорони природи;
- Інститут спеціальних уповноважених із прав людини на місцях.

Основні організації Ради Європи розміщені в м. Страсбурзі (Франція). Упродовж довгих років РЄ була маловпливовою інституцією, роль якої значно зросла лише наприкінці 1980-х — на початку 1990-х років у зв'язку з геополітичними змінами у світі та з прискоренням процесу євроінтеграції. **9 листопада 1995 р.** Україна стала 37 членом Ради Європи (38 — Хорватія, 39 — Росія).

Для України вступ до РЄ означав:

- піднесення на новий рівень питання про дотримання прав людини (тенденція пріоритету особистості над державою);
- приєднання протягом 3 років до 150 європейських конвенцій — необхідність приведення у відповідність до них українського законодавства;
- участь 12 народних депутатів Верховної Ради України (представників усіх фракцій) у парламентській Асамблеї Ради Європи;
- річний членський внесок до бюджету РЄ — 2 млн доларів (у 1996 р. РЄ витратила 3 млн доларів на програму підготовки для країни спеціалістів у різноманітних галузях).

**ПЕРЕВІРТЕ
СЕБЕ**

1. За яких умов був прийнятий «план Маршалла»? Які наслідки для Європи він мав?
2. Що являв собою «план Шумана»?
3. Коли і де був створений Спільний ринок?
4. Яка велика держава ввійшла до ЄЕС через 16 років після його створення?
5. Назвіть членів Європейського Союзу.
6. Яку назву має спільна європейська валюта?
7. Які організації функціонують при Раді Європи?

**ВИКОНАЙТЕ
ЗАВДАННЯ**

1. Покажіть на мапі країни, які отримали допомогу за «планом Маршалла».
2. Накресліть схему організації влади в Раді Європи.
3. Заповніть таблицю:

Європейська інтеграція

Назва організації	Дата створення	Місце створення	Учасники	Напрямок діяльності

1. У чому, на ваш погляд, полягають розбіжності між концепціями «Батьківщина–Європа», яку проголосили ФРН та Франція, і «Європа Батьківщин» Ш. де Голля?
2. Яке значення має Маастрихтська угода для подальшої долі Європи?
3. Чому країни Центральної та Східної Європи прагнуть стати членами ЄС та НАТО?

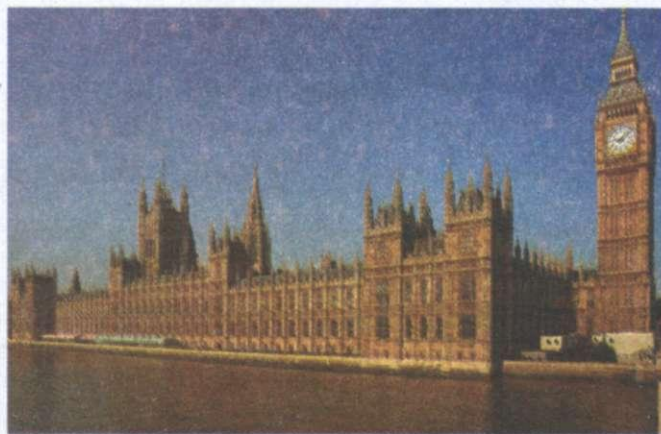
- **3 квітня 1948 р.** — прийняття «плану Маршалла»
- **5 травня 1949 р.** — створення Ради Європи (РЕ)
- **25 березня 1957 р.** — підписання Договору про створення ЄЕС (Спільного ринку)
- **7 лютого 1992 р.** — підписання Маастрихтської угоди
- **9 листопада 1995 р.** — вступ України до Ради Європи

§ 11 / Велика Британія

1. Внутрішня та зовнішня політика лейбористських і консервативних урядів у 40–70-х роках ХХ ст.

Народ Великої Британії водночас з іншими країнами антигітлерівської коаліції зробив великий внесок у розгром нацизму. Людські втрати цієї країни в роки Другої світової війни були порівняно невеликими — 300 тис. убитих і тих, хто зник безвісти. Це в чотири рази менше, аніж у 1914–1918 рр. Хоча воєнні дії на території країни не велися, матеріальні збитки становили 25 млрд фунтів стерлінгів (не враховуючи збитків від бомбардувань, потоплені судна тощо).

Друга світова війна значно послабила позиції Великої Британії на міжнародній арені. Країна втратила багато зовнішніх ринків і майже 25 % закордонних капіталовкладень, державний борг зріс у 4 рази. Під тиском національно-визвольного руху розпочався розпад Британської імперії.

Характерною рисою економіки Великої Британії було поступове відставання розвитку найважливіших і найпрестижніших галузей промисловості. Якщо в перші півтора повоєнні десятиліття вона посідала за обсягом промислового виробництва друге місце після США в західному світі, то на початку 1960-х років — третє, а наприкінці 1960-х — четверте.

Економічні труднощі посилювало й те, що підприємцям вигідніше було вивозити капітали за кордон, аніж укладати їх у національну промисловість. Застаріле устаткування оновлювалося поволі, великі кошти витрачалися на гонку озброєнь. Велика Британія брала активну участь у збройних акціях на Сході, у створенні воєнно-політичних блоків у Європі й Азії, тримала свої війська в країнах, що входили до складу Співдружності націй (колишні британські колонії); за витратами на озброєння вона поступалася тільки США.

Лейбористський уряд **Климент Еттли** (1945–1951) провів націоналізацію та реконструкцію багатьох галузей економіки. Під контроль держави перейшли Англійський банк, підприємства вугільної та газової промисловості, електростанції, залізниці, річковий і вантажний автомобільний транспорт. Колишні власники отримали 2,5 млрд фунтів стерлінгів, хоча це були найвідсталіші та найзбитковіші підприємства, їх утримання й реконструкція лягли на плечі платників податків. Це викликало невдоволення серед населення, яке посилювалося разом із неефективністю соціальних реформ і спричинило поразку лейбористів на виборах 1951 р.

Після цього 13 років країною керували консерватори. До влади повернувся **Вінстон Черчілль** (1951–1955); його наступником став **Антоні Іден** (1955–1957). У внутрішній політиці консерватори скоротили асигнування на освіту, соціальне страхування, підвищили ціни на побутові послуги. Вартість життя зросла на 20 %. У зовнішній політиці вони проводили активний курс на «стримування комунізму», зміцнювали англо-американський союз.

У 1964–1979 рр. (за винятком періоду з червня 1970 р. по лютий 1974 р., коли при владі перебував консервативний кабінет Едварда Хіта) на політичному олімпі Великої Британії панували лейбористи. Кабінети **Гарольда Вільсона** (1964–1970; 1974–1976) та **Джеймса Каллагана** (1976–1979), попри всі їхні зусилля, здійснивши обіцяну тред-юніонам¹ націоналізацію, збільшивши видатки на соціальні програми та змінивши податкову систему, усе ж не домоглися економічної стабілізації. Країна втратила свої позиції на світовій арені.

2. Ліквідація Британської імперії.

Опір колоніальній політиці Великої Британії почав наростати після Другої світової війни. Англії вже не могли утримати свої позиції в Індії. Уряд Великої Британії в 1947 р. розділив свою колишню колонію на дві незалежні держави — Індію та Пакистан. У 1948 р. здобув незалежність о. Цейлон (нині Шрі-Ланка). Того ж року суверенітет отримала Бірма.

Головний етап деколонізації Британської імперії розпочався наприкінці 1950-х років. У 1957 р. здобула незалежність перша держава Чорного континенту — британська колонія Гана. У 1960 р. прем'єр-міністр Великої Британії **Гарольд Макміллан** висловив сакраментальну фразу про «вітри перемін», що віють над Африкою. Того ж року британська колонія Нігерія здобула незалежність.

¹ Тред-юніони — назва профспілок у Великій Британії, Австралії, Новій Зеландії. 83

За нею стали вільними Уганда (1962), Кенія (1963), Танзанія, Замбія, Малаві (1964), Ботсвана та Лесото (1966), Свазіленд (1968) та ін.

В Азії здобули незалежність Малайзія (1963), Бруней (1983). На Близькому Сході отримала суверенітет Трансіор Данія (нині Йорданія). Велика Британія змушена була відмовитися від управління Палестиною.

Більшість колишніх британських колоній входять до Британської співдружності націй, яка була створена на основі Вестмінстерського статуту 1931 р. та набула сучасних форм після Другої світової війни. Членами співдружності є 49 держав. Свого часу з неї вийшли Бірма (1948), Ірландія (1949), Судан (1956), ПАР (1961), Пакистан (1972).

Британська співдружність проводить консультації прем'єр-міністрів і міністрів фінансів на регулярній основі, а також має постійно діючі комітети з економіки, науки, освіти. Усі країни та території, що утворюють цю співдружність (окрім Канади), уходять до стерлінгової зони й підтримують тісні зовнішньоекономічні відносини з Великою Британією. У межах співдружності здійснюється тісне співробітництво у військовій галузі — підготовка кадрів, постачання зброї, розвиток військових галузей промисловості. На території деяких колишніх колоній розміщені британські військові бази. Проте сучасні тенденції світового розвитку неминуче ведуть до здобуття повного суверенітету та незалежності колишніх англійських колоній.

3. Тетчеризм.

У травні 1979 р. на парламентських виборах здобула перемогу консервативна партія на чолі з **Маргарет Тетчер**. Лідер консерваторів стала першою в британській історії жінкою-прем'єром. Консерватори прийшли до влади з чіткою програмою дій. Її метою було вивести Велику Британію із соціально-економічного застою. Для цього, на думку М. Тетчер, було необхідно:

- зупинити інфляцію, посилення якої розладнало господарське життя країни;
- зменшити податки на прибутки корпорацій та особисті доходи, що дало б змогу збільшити інвестиції в економіку;
- суттєво зменшити державне втручання в господарські та соціальні справи, що негативно впливало на зростання економіки;
- «приборкати» профспілки, які, на думку консерваторів, зосереджували у своїх руках «надмірну владу», що підривало розвиток бізнесу.

Отже, програма передбачала докорінні зміни в соціально-економічній політиці уряду.

84 Маргарет Тетчер

У соціальній сфері М. Тетчер застосувала принцип: хто достатньо заробляє, той повинен платити за навчання та надання медичних послуг. Політичною філософією прем'єр-міністра став вислів: «Безплатний сир буває тільки в мишоловці». Кабінет М. Тетчер неухильно та послідовно втілював свою програму в життя, незважаючи на значний опір парламенту.

Унаслідок запровадження політики «тетчеризму» Велика Британія досягла такого рівня економічного розвитку, який дав підстави говорити про британське «економічне диво»: на 1 млн скоротилася кількість

безробітних, понад 60 % англійців стали власниками квартир чи будинків, кожний четвертий британець — власником акцій, середні прибутки населення зросли на 30 %; скоротилися кількість страйків і членство британців у тред-юніонах.

У вступі до перевиборчого маніфесту консерваторів 1987 р. М. Тетчер зазначала: «В останні роки в Британії сталися великі зміни на краще. Ми надали їй нової сили та гідності. Ми зміцнили новий дух підприємництва. Ми гідно відповіли на виклики всередині країни та за її межами. Консервативна мрія перетворюється на дійсність». Лідер консерваторів уважала, що Велика Британія повинна мати сильну армію та флот і вдосконалювати ядерну зброю. Вона активно захищала доктрину «ядерного стримування».

Відносини між Великою Британією та СРСР до 1985 р. були фактично заморожені. Маргарет Тетчер не сприймала комунізм у жодній формі та була послідовною його противницею. Вона писала: «Мені завжди здавалося, що соціалісти переконані, ніби інші люди створюють усе на світі тільки для того, щоб вони, соціалісти, могли б усе це перерозподіляти». Після приходу до влади в СРСР М. Горбачова М. Тетчер, вітаючи суспільно-політичні зміни в Радянському Союзі, налагодила відносини між країнами.

Однак британське суспільство вже не бажало платити високу ціну за зростання своїх статків. Майже 9,5 млн британців потрапили до категорії бідних. Спроба М. Тетчер запровадити новий подушний податок, однаковий для всіх британців, незалежно від отримуваних прибутків, наразилася на опозицію не лише з боку її противників, а й навіть представників консервативної партії. Через це в листопаді 1990 р. М. Тетчер заявила про свою відставку.

4. Сучасне становище в країні.

1 травня 1997 р. у Великій Британії відбулися парламентські вибори, на яких перемогу здобули лейбористи.

Лейборист **Ентоні Блер** переміг Дж. Мейджора, наступника М. Тетчер. Основним чинником перемоги лейбористів, як вважають деякі політологи, було те, що після 18-річного правління консерваторів британці прагнули перемін, свіжих ідей, нових людей.

Перемогу лейбористам принесли Шотландія, Уельс, великі та середні міста, населені значною мірою «кольоровими». Уельсьцям і шотландцям Е. Блер обіцяв більшу незалежність, «кольорових» іммігрантів¹ запевняв у тому, що боротиметься проти расизму. Лідер лейбористів прагнув догодити й жителям островів, і континентальній Європі, з якою він сподівався значно розширити інтеграцію. Багато голосів Е. Блеру принесли плани щодо зміцнення позицій вільного підприємництва та приватної ініціативи, сильна соціальна політика та зростання впливу профспілок. За час перебування при владі уряд лейбористів зробив певні кроки щодо виконання передвиборчих зобов'язань.

Прем'єр-міністр наважився розпочати конституційну реформу. Одним з основних її напрямів було надання більшої автономії Шотландії та Уельсу. Питання про шотландський парламент і Асамблею Уельсу було вирішено у вересні

¹ *Імміграція* — в'їзд чужоземців у країну перебування на тривале або постійне проживання.

Девід Кемерон

1997 р. на референдумах. Другим напрямом конституційної реформи стала зміна статусу палати лордів. Ентоні Блер прагнув перетворити її на більш демократичний орган, який представляв би всіх виборців.

Надзвичайно важливою реформою в економічній сфері було надання Центральному банку права на регулювання відсоткових ставок. Реформу підтримали фінансові та ділові кола Великої Британії. Прем'єр-міністр заявив, що дотримується стратегії «третього шляху», відмовляючись від традиційної лейбористської підтримки державного сектора, а також обмежуючи неконтрольовану свободу підприємництва, яку запровадили консерватори.

У травні 2007 р. прем'єр-міністром Великої Британії став **Гордон Браун**, представник тієї ж лейбористської партії, який пообіцяв, що продовжуватиме курс свого попередника у внутрішній та зовнішній політиці. Він дійсно намагався це робити, проте йому перешкодили світова економічна криза, безперервний потік емігрантів до Об'єднаного Королівства, зменшення довіри виборців до влади.

Наступним прем'єр-міністром Великої Британії в **травні 2010 р.** став лідер консервативної партії **Девід Кемерон** (наймолодший прем'єр-міністр у Великій Британії з 1812 р.). Уперше в післявоєнній історії країни було сформовано коаліційний уряд з ліберал-демократами.

5. Українсько-британські відносини.

Дипломатичні відносини між Україною та Великою Британією встановлені в 1992 р. У 1995–1996 рр. Президент України Л. Кучма та прем'єр-міністр Великої Британії Дж. Мейджор обмінялися офіційними візитами. Сприятливою обставиною для поглиблення українсько-британського діалогу є наявність на туманному Альбіоні 35-тисячної української громади. Перші українці прибули до Великої Британії наприкінці XIX ст. Нова еміграційна хвиля припала на період після Другої світової війни, коли сюди переселилися 25 тис. українців, серед яких більшість становили звільнені з таборів в'язні, воїни УПА, вояки дивізії «Галичина» (8,5 тис.).

99 % українців Великої Британії живуть в Англії, із них 3/4 – в індустріальних містах Центральної Англії та майже 2 тис. – у Лондоні. Порівняно з іншими національностями український етнос становить меншість – 0,03–0,04 %. 75 % британських українців не мають підданства. Незважаючи на цей політичний чинник, життєвий рівень британських українців такий самий або навіть дещо вищий, аніж у середньому в країні серед працюючих. Більшість українських родин має власні будинки. Майже 80 % українців зайняті фізичною та некваліфікованою працею в різних галузях економіки. Решта – службовці, які працюють у комерційних структурах, на підприємствах. Серед українців зростає кількість інженерів, техніків, архітекторів.

Культурне життя діаспори досить різноманітне. Велику популярність у Великій Британії мають хори «Діброва», «Гомін», танцювальний ансамбль «Орлик». У Лондоні діють бібліотека та музей імені Т. Г. Шевченка.

Під егідою «Союзу українців у Великій Британії» відкриті вечірні українські школи, молодіжні організації ПЛАСТ і СУМ (Спілка української молоді).

75 % британських українців — католики. Одним із найбільших українських видань є засновані в 1947 р. газета «Українська думка» та часопис «Український огляд». Українська мова зазвичай вживається в родинах, церквах, оскільки англо-мовне оточення та змішані шлюби не сприяють її розвитку.

ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ

1. Назвіть наслідки Другої світової війни для Великої Британії.
2. Яка партія здобула перемогу на парламентських виборах у 1945 р.? Хто очолив уряд?
3. Які причини призвели до криз і розпаду Британської імперії?
4. Поясніть термін *тетчеризм*.
5. Яким було ставлення М. Тетчер до соціалізму?
6. Що ви знаєте про Е. Блера?
7. Які друковані органи має українська громада Великої Британії?

ВИКОНАЙТЕ ЗАВДАННЯ

Порівняйте внутрішню політику Р. Рейгана та М. Тетчер. Заповніть таблицю:

Реформи	Р. Рейган	М. Тетчер
В економічній сфері		
У фінансовій сфері		
У соціальній сфері		

ОБГОВОРЕННЯ У ГРУПІ

1. У чому полягають принципові розбіжності між політичними концепціями англійських консерваторів і лейбористів?
2. Чому в 1997 р. консерватори програли вибори лейбористам, попри всі їхні попередні досягнення?

РОБОТА З ДЖЕРЕЛАМИ

Практична робота
Прочитайте уривки.

Із статті А. Уткіна «Вінстон Черчілль»

Політик, військовий лідер та історик В. Черчілль став героєм своєї країни на етапі, коли фортуна, яка багато років прихильно ставилася до Великої Британії, почала відвертатися від неї. Мистецтво дипломатії та мужність військового лідера були надзвичайно необхідні «останньому леву» з довгої плеяди героїв англійської історії. Велична традиція гідно сприймати безжальні зміни, характер особистості, яка завжди залишається сама собою, презирливе ставлення до інтриги й опортунізму допомогли цьому нащадку герцогів Мальборо мужньо зустріти занепад могутності своєї країни, не втратити віру в повернення припливної хвилі.

Вінстон Черчілль був конструктором танка, одним із перших, хто зрозумів значення авіації, цікавився ракетами в 1930-х роках. При цьому він був найбільш високооплачуваним журналістом свого часу, 87

неперевершеним майстром слова, родоначальником європейської інтеграції, людиною, яка виграла дві світові війни. Право В. Черчілля на історичне вшанування ґрунтується на тому, що він, сприйнявши консервативні тенденції старої доброї Англії, зумів провести корабель своєї держави крізь сувору історичну смугу, зберегти її цінності, душевне здоров'я й віру в себе.

Із статті О. Черевка «Нарис політичної біографії Маргарет Тетчер»

Існує думка, що М. Тетчер стала заручницею своїх власних успіхів. Володіючи впродовж 5 років абсолютною парламентською більшістю, вона дедалі більше вдавалася до авторитарних методів керівництва, ставала дедалі владолюбнішою, зухвалою та деспотичною, не сприймала жодної критики на свою адресу. Водночас, описуючи свою відставку в мемуарах, «залізна леді» вперше розкрилася зовсім з іншого боку — як людина, не позбавлена звичайних людських почуттів. Відставку з посади лідера партії, а отже, і уряду, вона переживала як особисту трагедію, давши волю емоціям, що їх мусила стримувати впродовж багатьох років.

Маргарет Тетчер пішла з політичної арени, але для британської нації, інтереси якої вона ставила понад усе, залишилося її дітище — країна, яка покінчила із принципом затратної економіки, коли уряд думав, що він може витратити більше, ніж дозволяють фінансові ресурси держави; країна, де кожний, завдяки своїй наполегливій праці, має можливість стати власником і забезпечити собі та своїй родині гідний рівень життя; країна, що вкотре вселила в підданих британської корони впевненість у собі, у прийдешньому дні, що забезпечується двостороннім співробітництвом: «Я підтримую державу, — держава підтримує мене»; країна, у якій кожний пишається тим, що він британець і, нарешті, країна, яка примусила весь світ поважати її, рахуватись із нею.

Парадокс історії полягає в тому, що основні гасла «тетчеризму», від яких необачно відмовилися консерватори посттетчерської доби, підхоплені та втілюються в практику лейбористськими лідерами нової генерації. Нинішній прем'єр-міністр Великої Британії Е. Блер головною метою своєї внутрішньої політики вважає повну й остаточну трансформацію робітничого класу в клас середнього та дрібного власника — ідеал, який, власне, і є стрижнем «тетчеризму».

- У яких сферах державного управління кожний із політичних лідерів досяг найбільших успіхів?
- Що їх об'єднує в політичній, економічній, військовій діяльності, а що — відрізняє?
- Які подібні риси характеру вони мають?

- **1979–1990 рр.** — перебування М. Тетчер на посаді прем'єр-міністра Великої Британії

§ 12 / Франція

1. Четверта республіка.

Після закінчення Другої світової війни у Франції склалася нова політична ситуація. Політичні сили, які уособлювали Третю республіку, були скомпрометовані внаслідок їхньої капітуляції перед нацистами. На політичну арену вийшли нові суспільно-політичні об'єднання. Впливовою силою став Союз деґоллівців. Найбільшими політичними партіями були Французька комуністична партія (ФКП), яка в 1945 р. налічувала 800 тис. членів і Французька соціалістична партія (ФСП), у лавах якої в 1946 р. перебувало 350 тис. членів.

9 вересня 1944 р. генерал Ш. де Голль сформував коаліційний Тимчасовий уряд, до якого ввійшли учасники руху Опору. Вся повнота влади була зосереджена в руках голови Тимчасового уряду. Становище у Франції було складним. Двічі відбулися вибори до Установчих зборів, тричі проводився референдум. Нарешті, **13 жовтня 1946 р.** була прийнята *конституція Четвертої республіки*. Вона декларувала право на працю, відпочинок, організацію профспілок, проведення страйків, право робітників на участь в управлінні підприємствами.

Франція, відповідно до нової конституції, проголошувалася парламентською республікою. Парламент поділявся на дві палати — Національні збори та Раду республіки. У руках першої палати була зосереджена вся влада. Саме вона ухвалювала закони та контролювала діяльність уряду. Президентів республіки, якого обирали на 7 років, надавалися другорядні повноваження. 24 грудня 1946 р. нова конституція набула чинності. Четвертій республіці дісталася складна економічна спадщина. Першому урядові на чолі із соціалістом **Полем Рамадье** були потрібні великі капіталовкладення для поживлення економіки.

Велику допомогу Франції надали Сполучені Штати, реалізуючи «план Маршалла». На рахунок зовнішніх позик і кредитів у 1946–1958 рр. країна одержала 12 млрд доларів. Унаслідок цього прискорилися темпи економічного розвитку. У 1948 р. промисловість Франції перевершила довоєнний рівень, а в 1958 р. випуск промислової продукції зріс у 2,5 раза порівняно з довоєнним. У сільському господарстві цього рівня було досягнуто в 1950 р.

У червні 1949 р. Франція стала членом НАТО, у квітні 1951 р. — співзасновницею Європейського об'єднання вугілля та сталі. Утворення цієї організації зміцнило міжнародні позиції Франції, сприяло налагодженню торгового, економічного, культурного співробітництва. У 1957 р. в Римі була підписана угода про створення Спільного ринку, провідну роль у якому відігравала Франція.

За період існування Четвертої республіки змінилося 25 кабінетів. Правляча верхівка країни намагалася запобігти остаточному розпадові імперії. Тому, коли під керівництвом Фронту національного визволення (ФНВ) Алжиру в цій країні

Ейфелева вежа — символ столиці Франції

в 1954 р. розпочалося повстання проти французької влади, уряд узяв курс на його придушення. За статусом Алжир був не колонією, а заморським департаментом Франції. Алжирські французи, кількість яких становила один із дев'яти мільйонів населення цієї території на півночі Африки, були категорично проти надання Алжиру незалежності. Алжирська війна побила всі рекорди жорстокості та спустошила французьку скарбницю. У травні 1958 р. криза в Алжирі досягла апогею. Налякані перспективою подальшого піднесення демократичного руху, владні структури вирішили ліквідувати Четверту республіку та запросили Ш. де Голля повернутися в політику.

З виступу Шарля де Голля на прес-конференції 19 травня 1958 р.

Я одинак, який не поєднує себе з жодною партією, з жодною організацією... Я людина, яка не належить нікому й належить усім... Зараз я повертаюся до свого села і залишаюся там у розпорядженні країни.

- Прокоментуйте слова Ш. де Голля. Які переваги створювала для нього неналежність до жодної партії?

2. Становлення П'ятої республіки. Шарль де Голль.

Шарль де Голль

Нова конституція Франції (*конституція П'ятої республіки*), прийнята **28 вересня 1958 р.**, значно звузила повноваження парламенту та розширила права президента. Президент обирався на 7 років не на засіданні парламенту, як раніше, а колегією з 80 тис. виборців. Він наділявся повноваженнями глави держави, голови виконавчої влади та головнокомандувача збройних сил, мав право розпускати Національні збори, затверджувати закони, ухвалені парламентом, але міг видавати й власні декрети. **21 грудня 1958 р.** кандидатуру **Шарля де Голля** на посаду президента Франції підтримали 75,5 % виборців.

Свої перші дії на посту глави держави Ш. де Голль присвятив вирішенню колоніального питання. 16 вересня 1959 р. він публічно визнав право Алжиру на самовизначення. Наступного року отримали незалежність від Франції понад два десятки африканських держав, а також В'єтнам і Камбоджа. Президент робив усе для того, щоб цей процес відбувався цивілізовано та безболісно. Він виступив за скасування секретності, якою було оповите перебування на території Франції натовських військових баз. Американські військовики, які їх очолювали, відмовлялися надавати інформацію, що цікавила уряд Франції. У 1959 р. Ш. де Голль перевів під французьке командування протиповітряну оборону країни, ракетні війська та підрозділи, виведені з Алжиру. Це спричинило погіршення відносин Франції з Вашингтоном. Однак президент наполягав на праві Франції самостійно визначати свою політику.

У лютому 1960 р. Франція здійснила своє перше випробування ядерної зброї. А через п'ять років Ш. де Голль повідомив про відмову Франції від використання долара в міжнародних розрахунках і перехід на єдиний золотий стандарт.

9 вересня 1965 р. загальносвітовий резонанс отримала заява Ш. де Голля, що Франція віднині не вважає себе пов'язаною зобов'язаннями з НАТО. 21 лютого 1966 р. країна вийшла з Північноатлантичного союзу, а штаб-квартира блоку переїхала з Парижа до Брюсселя. З французької території перемістили 29 військових баз із 33 тис. солдатів і офіцерів. Позиція Франції в міжнародних справах стала антиамериканською. Шарль де Голль засудив дії Ізраїлю в шестиденній війні, а потім і в'єтнамську авантюру, від якої він відраджував керівництво США.

Перший президентський термін Ш. де Голля закінчився наприкінці 1965 р. Переконалий, що президента має обирати народ, він ще в 1962 р. заручився підтримкою своєї позиції, провівши з цього приводу референдум. Вибори 1965 р. стали другими в історії Франції прямими виборами президента (перші відбулись у 1848 р., за часів Наполеона III). Проте, несподівано для Ш. де Голля, він не пройшов у першому турі і лише під час другого туру переміг кандидата коаліції лівих сил Ф. Міттерана.

До зниження популярності президента Ш. де Голля призвели прорахунки в його соціально-економічній політиці. Ліквідація великої кількості дрібних селянських господарств, спричинена аграрною реформою, великі вливання коштів у розвиток військово-промислового комплексу знизили рівень життя в країні. Населення все негативніше сприймало заклики уряду до самообмежень.

2 травня 1968 р. у Парижі розпочалися студентські заворушення. Студенти Сорбоннського університету вимагали поновити роботу факультету соціології. Відбулися зіткнення з поліцією. До заворушень приєдналися профспілки. 13 травня відбулася маніфестація під гаслами «Де Голль — в архів!» та «Час іти, Шарль!». Розпочалися масові страйки з вимогами 40-годинного робочого тижня та підвищення мінімальної заробітної плати.

24 травня президент Франції виступив по телебаченню, заявивши, що країна перебуває на межі громадянської війни, та вимагаючи додаткових повноважень. 30 травня він розпустив Національні збори та призначив нові парламентські вибори, на яких голлісти (Об'єднання за підтримку республіки та незалежні республіканці) святкували перемогу, отримавши 73,8 % депутатських мандатів.

Шарль де Голль увів до складу уряду лівих голлістів, які виступили з проектом соціально-економічних реформ. Президент вирішив їх здійснити. Першим кроком став законопроект про новий адміністративний поділ Франції та відновлення сенату. Президент заявив, що внесе проект на загальний референдум, і якщо він буде відхилений, піде у відставку. Проект виявився непопулярним, і на референдумі 27 квітня 1969 р. 52 % виборців його відхилили. Шарль де Голль склав свої повноваження.

На виборах у **червні 1969 р.** Президентом Франції був обраний **Жорж Помпідю** — один із прем'єр-міністрів в урядах Ш. де Голля. Уряд Ж. Помпідю, ураховуючи настрої населення, послабив державну регламентацію економіки та розширив соціальне законодавство. Поліпшилися відносини Франції зі США.

Наступним Президентом Франції став деголлівець **Валері Жискар д'Естен**, який продовжив політичний курс свого попередника.

Жорж Помпідю